

derne den Gang, at drage al Slags Slidder og Sladder om Folk frem og tillægge det den allerstørste Betydning i politisk Henseende. Men jeg kunde ikke betragte disse saakaldte Klager efter hele deres Indhold og Beskaffenhed og efter den Stilling, Klagerne selv havde indtaget ved at forholde sig tavse og ikke følge mit Raad, som noget, der havde blot den allerfjernteste Betydning. Jeg skal nævne, at der blandt disse Klager slet ikke paa nogen som helst Maade var Spørgsmaal om eller omtalt det Forhold lige overfor Naalemager Hansen, som gav Anledning til de stærke Angreb i Sommer paa Sagfører Hansen, og som var det, der gav den umiddelbare Anledning til, at Sagfører Hansen nedlagde sit Mandat som kongevalgt Landstingsmand, ikke med et eneste Ord. Det var for øvrigt heller ikke omtalt i den Klage med tilhørende Bilag, der kom ind til Ministeriet den 10. Juli 1905. Nu siger det ærede Medlem, som jeg sagde før, at han mener, at han har dokumenteret, og at det maa enhver give ham Ret i, at Klagerne over Sagfører Hansen vare fremsatte allermindst et halvt Aar, før denne blev udnævnt til kongevalgt Landstingsmand. *Klagerne*, siger det ærede Medlem; men det ærede Medlem omtalte ikke — han ved det maaske ikke —, at det Forhold, der gav Anledning til, at Hansen trak sig tilbage, slet ikke var fremme blandt Klagerne. Saa det ærede Medlem var fuldkommen uberettiget til at sige, at Klagerne, hvormed han maa sigte til alle de Besværinger, der ere fremførte mod Sagfører Hansen, vare mig bekendte paa den Tid. Men hvorledes det nu havde sig med disse Klager, det turde fremgaa af Kriminal- og Politirettens Dom. Det ærede Medlem læste et Stykke op af denne Dom, men det Stykke, som det i denne Henseende kom an paa, glemte det ærede Medlem at oplæse. Det hedder i denne Dom, hvad jeg skal tillade mig at oplæse: „Under Sagen, der er rettelig anlagt, maa det anses godtgjort, at de paagældende seks Besværinger hver for sig indeholde større eller mindre Unøjagtigheder, hvorhos det ikke er bevist, at Sagfører Hansen i noget Tilfælde overfor de paagældende har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold“. Det glemte det ærede Medlem at læse op. Som jeg nævnede før, kom Klagerne igen med Posten, jeg tør for Resten ikke sige, om de kom med Posten, eller de bleve personlig overbragte, den 10. Juli 1905. Der var en Del af dem i en noget ændret Skikkelse,

men de Klager, der kom denne Gang — de ere betegnede i Kriminal- og Politirettens Dom, som jeg nu læste op — vare dog ikke anderledes, end at jeg den 13. Juli 1905 fandt at maatte skrive til Klagerne, at „Ministeriet ikke ser sig i Stand til at træffe Foranstaltninger paa Grundlag af ganske i al Almindelighed holdte og udokumenterede Sigtelser som de i disse Besværinger indeholdte“. Som Følge deraf foretog Ministeriet sig intet. Nu er det blevet sagt, jeg mindes ikke, om det er i denne Sag, ved denne Forhandling, — her er blevet sagt saa meget —, men i alt Fald er det blevet sagt offentlig andetsteds, at Justitsministeren ikke tog noget Hensyn til Klagerne og heller ikke tog det Hensyn at indlede offentlig Undersøgelse mod Sagfører Hansen, men at Justitsministeriet derimod indledede offentlig Undersøgelse mod de Folk, der havde klaget, for at faa dem dømt, og at Ministeriet nu ved Kriminal- og Politirettens Dom har lidt et svært Nederlag derved, at disse Folk ere frifundne. Det sidste Nederlag vilde dog ikke være saa slemt i og for sig efter den Betegnelse af Klagernes Indhold, som Kriminal- og Politirettens Dom giver, men Fremstillingen i og for sig selv er fuldkommen urigtig. Thi den Sag, som blev anlagt mod de klagende Personer, blev ikke anlagt paa Foranledning af Justitsministeriet, men paa den Maade, at Sagfører Hansen gik den samme Vej, som enhver, der føler sig krænkede, bør gaa; han henvendte sig til Politidirektøren i København, eller maaske det var til Politimesteren i Kolding, det ved jeg ikke, og deraf blev Følgen, at Sagen blev paatalt ved Kriminal- og Politiretten i København, uden at Justitsministeriet beordrede nogen saadan Tiltale. Jeg tror, at det høje Ting vil give mig Ret, naar jeg sagde, at den kongevalgte Sagfører Hansens Udnævnelsesdag i Virkeligheden var det eneste rigtige i alt, hvad det ærede Medlem for Ringsted har udtalt om denne Sag.

Det ærede Medlem for Færøerne (Effersee) omtalte enkelte Spørgsmaal vedrørende Justitsministeriet. Han omtalte deri Ønsket om at faa flere offentlige Læger paa Færøerne. Jeg skal dertil sige, at ligesom jeg gerne vil skænke dette Forhold saavel som de andre Justitsministeriet vedrørende Forhold, som det ærede Medlem fremdrog, al tilbørlig Opmærksomhed og den største Velvillie, er der dog ved dette Lægeforhold den store Vanskelighed, at det viser sig mere og mere besværligt for de Penge midler, som kunne stilles til Raadighed, at